

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Χίλια δεκακόσα δευδοήντα έξη,
εις αυτό τὸ χρόνο κάτι θά μᾶς τρέξη.

Ῥωμηὸς τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' εἴαν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καί ὅτ' Ἐξωτερικόν,
ἰσχυρὰ καὶ πτωχεύειας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρῆνται — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτ' ὦν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Δέκα καὶ τέσσαρες τοῦ Ἰουνίου,
τοῦ Ἐλισσαίου μας καὶ Μεθοδίου.

Ἑκατὸν εἴκοσι τρία,
κι' ὅλ' ἀνάλατά καὶ κρύα.

Πάει κι' ἡ βουλή...
ώρα της καλῆς.

Πάει κι' ἡ βουλή μας τούταις τῆς ἡμέραις...
τέλειωσε μὲ μούντζαις κι' ἄρχισε μὲ ξύλο...
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ κλεινοὶ πατέρες,
κι' ὕλη πιά δὲν θάχῃ τοῦ Ῥωμηοῦ τὸ φύλλο.
Πάει κι' ἡ βουλή μας, ἔφυγε κι' ἐκείνη,
καὶ καὶ μὲ μεγάλο ὅτ' ὦν Ῥωμηὸς ἀφίνει.

Πάει κι' ἡ βουλή μας γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ
ἀπὸ τόσους κόπους καὶ πολλὴ δουλειά...
ὅτ' ὦν νι θ τῆς δόξης μόλις εἶχε φθάσῃ,
ὅτ' ὦν λαιμὸς τῆς μόνῃ ἔβαλε θηλειά.
Καὶ τὰ δρό τῆς μάτια ἔβγαλε μονάχῃ...
πορὶς ἐκαρτεροῦσε τέτοιο τέλος νάχῃ;

Πάει κι' ἡ βουλή μας καὶ ἡ φασαρία,
ἡ Ῥωμιοῦ δὲν εἶναι εἰς τὰ θεωρεῖα,
δὲν ἀκούεις κρότους ὅτ' ἡς βουλῆς τὸ βῆμα,
ἔπαυσε ἡ τρέλλα, ἔπαυσε ἡ λίμα,
καὶ ἡ φρικώδης ἐπαναλαμβάνει
τοῦ Κομνᾶ τοὺς λόγους καὶ τοῦ Δεληγιάννη.

Μὲ τοὺς νέους νόμους ἡ πτωχὴ ἔχῃ
καὶ γυρεῖ τῶρα μέλλοντα σωτήρα,
καὶ μετανοοῦσα γιὰ τὰ τόσα λάθη,
δέρνεται καὶ κλαίει τὴν κακὴ τῆς μοῖρα.
Κλαίει τὸ Ταμεῖον, κλαίει τὸ ρουσφέτι,
κι' ὁ Δουζίνας φεύγει μὲ πολὺ σεκλέτι.

Πάει κι' ἡ βουλή μας... θρήνησον, Ἑλλάς!
ὅπως συζητήσῃς ὁ καιρὸς περνᾷ,
ὅτ' οὐτε κανὼν ὁ Ράλλης κι' ὁ Ζυγομαλάς
γιὰ τοῦ Θεωδώρακη λέν τὰ πισινά.
Πάει κι' οἱ συνωμῶται τοῦ Ντελφουσέκη,
καὶ κανεὶς πλεκτάνας κατ' αὐτοῦ δὲν πλέκει.

Πάει κι' ἡ βουλή μας τούταις τῆς ἡμέραις...
τέλειωσε μὲ μούντζαις κι' ἄρχισε μὲ ξύλο...
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ κλεινοὶ πατέρες,
κι' ὕλη πιά δὲν θάχῃ τοῦ Ῥωμηοῦ τὸ φύλλο.
Ὅ κακὸ μεγάλο!.. πάει κι' ἡ βουλή...
κατευόδιο σ' ὅλους κι' ὦρα της καλῆς.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μας έφυγε και η βουλή....

Π.—Και τώρα τί θα λέμε ;

Φ.—Κι' οι δύο μας δλομόναχοι τή μοίρα μας θα κλαίμε.

Π.—Μά πριν νά φύγη, έκαμε μεγάλο νταραβέρι.

Φ.—'Ο Ράλλης δ' έξ' Αττικής 'στών Θεωδωρή προσφέρει ένός εφέδρου φάσκελο, κι' ο Θεωδωρήνης πάλι τάνταποδίδει, Περικλή, άμέσως εις τόν Ράλλη, εκείνος δέν τή δέχεται και τού τή ξαναστέλλει, ο Θεωδωρήνης Φιλίππικους τής μούντζας απαγγέλλει, κι' ή μούντζα ως συνάλλαγμα παντού έκυκλοφόρει και άρχιζαν τή μούντζωμα και άλλοι βουληφόροι, ως πού μετά συζήτησιν σφοδράν τού Δεληγιάννη έκδλλησε εις τής βουλής άπάνω τή ταβάνι, και άπ' εκεί άνοιγουσα τή πέντε δάκτυλά της τούς άνδρας έχαίρετιζε βουλής ένδοξοτάτης.

Π.—'Όρσε και άλλαις ένδεκα νά γίνουν μιá δουζίνα.

Φ.—'Αφού λοιπόν συνέδησαν τή σσδαρά εκείνα, 'στών κύριον Ζυγομαλάν επέπεσαν ο Ράλλης, κι' άφού τού έψαλε πολλά τού ειπε σών τοίς άλλοις πώς ειχε με τόν Θεωδωρή τσιούτου ειδους σχέσεις, τού είμπορούσε, Περικλή, πολλά νά υποθέσης. 'Αλλ' όμως κι' ο Ζυγομαλάς θυμόνε παραχρήμα και έλος κατακύνκινος επήδησε 'στό βήμα, και ειπε ότι άπορεί μεγάλως με τόν Ράλλη πώς είμπορεί και πώς τολμά μαζί του νά τή βάλει, άφού αútος παμφίλτατος τού Θεωδωρή τυγχάνει και πρό καιρού 'στά έπισθεν κολλά τού Δεληγιάννη. Αútου δέ ταύτα λέγοντος έκάγχαζαν οι φίλοι.

Π.—'Αμμ' ο Γεροκωτόπουλος ;

Φ.—Καθόλου δέν ώμίλει.

Π.—Περίεργον!.. πώς έμεινε μετ' άδιαφορίας,

άφού επρόκειτο, θαρρώ, περί περιφερείας.

Φ.—Και ο Λεβίδης, Περικλή, δέν έδγαλε μιá λέξι

και πρόσωπον ουδέτερον προτίμησε νά παίξει.

Λοιπόν γιχ τή όπίσθια μεγάλοι συζητήσεις

κι' επώναζαν πολλοί μαζί, πού ήταν νά σαστίσης.

'Όχι, έσύ έκόλλησες, μωρέ, 'στά πεινά μου,

δχι, έσύ έκόλλησες, μωρέ, εις τή 'δικά μου,

κι' έν μέσφ τής άγγελικής εκείνης συναυλίας

πηδά ο Σωτηρόπουλος δ' εκ τής Τριφυλλίας

με ξίφος αίματοσταγές κατά τού Δεληγιάννη

και συνωμότης φανερός κι' εκείνος επεφάνη.

'Αλλά και ο Χατζόπουλος, ο προσφιλής του φίλος,

προτού άνοιξη, Περικλή, τή λαβόλον χείλος,

ώς συνωμότης φοβερός κι' αútος εφανερώθη,

κι' ο Δεληγιάννης εφριζε και κατεπορφυρώθη,

διότι τόν Χατζόπουλον, και λόγον πριν προφέρει τόν τρέμει ο Θεόδωρος, χωρίς γιατί νά ξερά, κι' αλλάζει χίλια χρώματα τής μούρης του τή χρώμα προτού τή λαύρον άνοιχθή τού Χατζόπουλου στόμα.

Π.—Μά δέν άνεκαλύφθησαν και άλλοι συνωμότης ;

Φ.—'Ανεκαλύφθησαν πολλοί Αδστριακοί προδότες, και άρθρον σπουδαιότατον και πλήρες σημαίας έδημοσίευσε γι' αútους τή φύλλον τής Πρωίας, έγώ δέ μόλις, Περικλή, τή άρθρον τούτο είδα, εις τήν τετάρτην τού 'Ρωμηού τάντέγραφα σείει, προς γνώσιν και συμμόρφωσιν άπάντων τών Έλλήνων, καθώς και προς άποφυγήν τών εξ αútου κινδύνων.

Π.—'Ω ! έλα, φίλε Φασουλή, κι' έδω έμπρός μου στάω ! άφησέ με νά κρυφθώ έδω 'στά πεινά σου, διότι βλέπω τās σκιάς συνωμοτών ποικίλων μετá ξιφών και μαχαιρών και πατερών και ξύλων. Κρυώνω, τρέμω, χάνομαι...

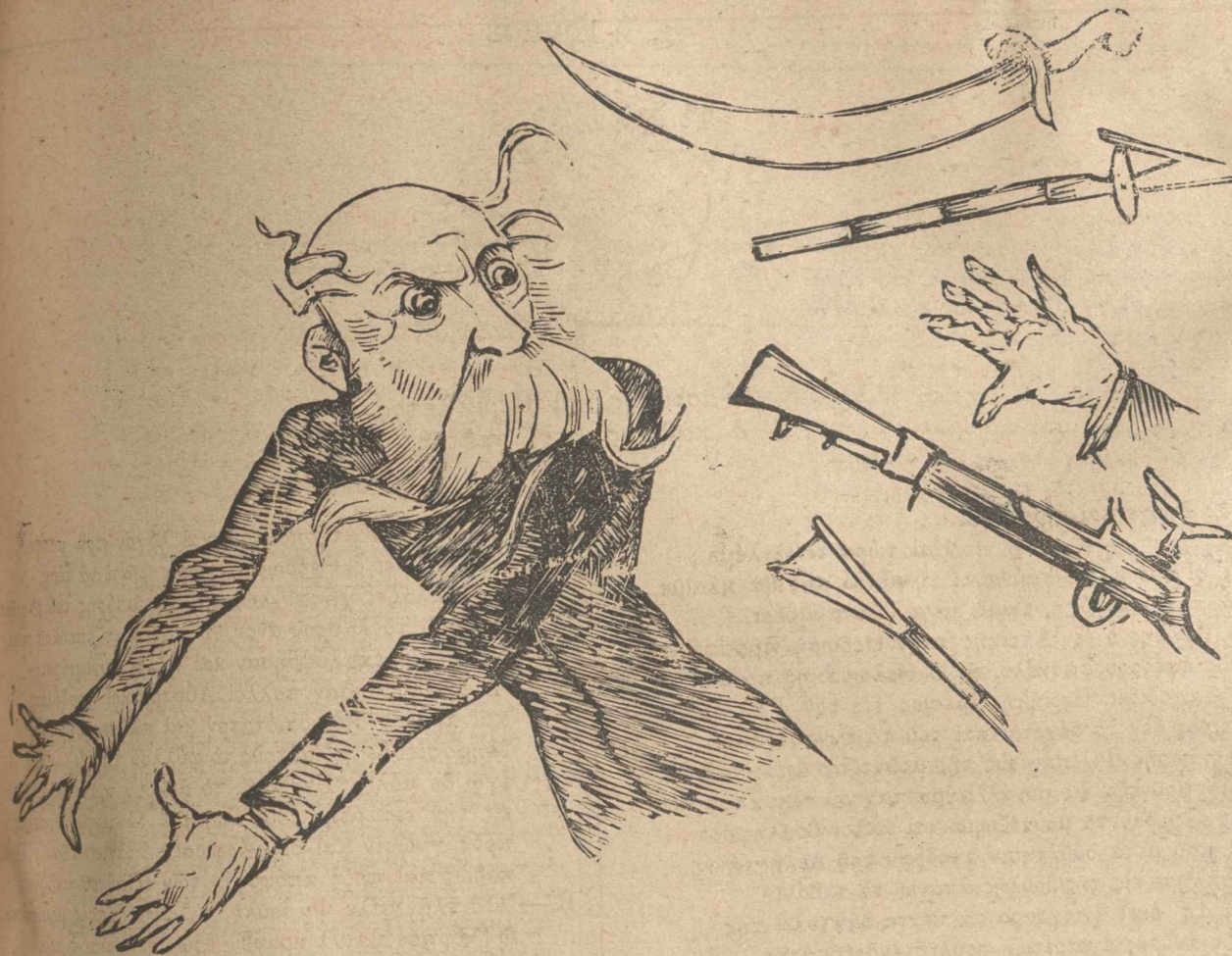
Φ.—'Ω ! έλα, κρύψου 'πίσω.

τών δολοφόνων τās σκιάς έγώ θα προσφώνησω. Τίς είσαι σύ, πού έρχεσαι με γυμνωμένον ξίφος ; τίς είσαι σύ με τή φρικτήν τού συνωμότης υφός ; τίς είσαι σύ, πού φαίνεσαι ώσαν μηχανορράφος ; μή κινδυνεύη τή σαρπών τής πολιτείας σκιάς, και δι' αútου έρχεσθε προστάται και σωτήρες, και φέρουν έγχειρίδια αί σιδηραί σας χείρες ; 'Αν όμως είσθε πνεύματα τής γής ή τής θαλάσσης, ή αν πλανήσθε 'στ' ουρανό τās άχαιές έκτασεις, αν είσθε πνεύματα λιμνών, σπηλαίων και λειμώνων, άόρατα ή δρατá με κεφαλάς γοργόνων, κι' αν με μανδύας μέλανας εις σκελετώδεις ώμους επιβουλεύεσθε κι' ήμáς και τούς κειμένους νόμους, φτού !.. φτού !.. σάς έξορκίζομεν κι' έγώ κι' ο Περικλέτος, ως τού πατρός του τήν σκίην εκείνος δ' 'Αμλέτος.

Π.—Φτού ! φτού !.. μακράν πάν πονηρόν μηχανορράφον πέφω.

Φ.—Κι' ήμουν πού λές, βρέ Περικλή, 'στού Παργασού τήν πού έγινε 'στην Κηφισιά, εκεί 'στόν Πολυχρόνη, όπου με τή πλάφι του κάθε φαγά σκλαβόνα, και είδα και τόν 'Αμπελά, τόν δικαστή και φίλο, πού 'έξεχα τα τούς γάμους του ως τώρα ν' αναγγείλει μετá μιáς εκ τών Πατρών κυρίας 'Ασπασίας, εις καλλονήν κι' εις άρετάς κι' εις μετρητά πλούσια, και συνεχάρην, Περικλή, τόν Παργασού τόν φίλο, γιατί επότος έφαγε, χωρίς νά πέση ξύλον.

Π.—'Αφού λοιπόν δέν έπεσε 'στών Παργασού υπερτίχης, έρσε καμπόσας ματσουκιάς εις τή 'δική σου ράχη.

'Ο Δεληγιάννης παραληρών
κι' ένθεν κάκειθεν παρατηρών.

'Όπεί μίση τέρατα εξέδρασε τή χόος !
Τί συνωμότης γύρω μου χορεύουν άεννάως !

'Ηλ... άκούω τρομερές δαιμόνων συναυλίας...
Έσύ ο Χατζόπουλος δ' εκ τής Τριφυλλίας...
Έσύ και ο Χατζόπουλος και ο λυσώδης Ράλλης...
κι' αútους έπώνω μου μετá βοής μεγάλης...
έλλα έλλα... άγριοπός και ζοφερός ως 'Αδης
άπανάτι μου στέκεται κι' ο 'Αθανασιάδης...
άστράτων έγχειρίδια... σκιάς προσδύλω μαύρας...
έξείς έκούω ουργμούς εις τās πνεάς τής αύρας...
έδωρα τήν αν' έδω, ένέδρας κι' εκεί πέρα...
καίτοι σήνη κρύζοντα σκοτίζουν τήν αίθέρα...
παντού σκοτία και σιγή... νά ! σείονται οι τάφοι,
κι' ο συνωμότης προχωρούν και οι μηχανορράφοι !..

Κι' εκεί κοντά 'στίν τοίχον διακρίνω
τού Ράλλη τού έξ' Αττικής τή φάσκελον εκείνο,

πού τή τή έστειλ' εφέδρος γνωστός εκ τών συνόρων,

και νά προέρχεται κι' αútό εξ όπταπτής ;

Αλλά... ή μούντζα έρχεται... βλάδι τής συμφορας μου !..

Έσύ ο Χατζόπουλος και ο λυσώδης Ράλλης...
έλλα έλλα... άγριοπός και ζοφερός ως 'Αδης
άπανάτι μου στέκεται κι' ο 'Αθανασιάδης...
άστράτων έγχειρίδια... σκιάς προσδύλω μαύρας...
έξείς έκούω ουργμούς εις τās πνεάς τής αύρας...
έδωρα τήν αν' έδω, ένέδρας κι' εκεί πέρα...
καίτοι σήνη κρύζοντα σκοτίζουν τήν αίθέρα...
παντού σκοτία και σιγή... νά ! σείονται οι τάφοι,
κι' ο συνωμότης προχωρούν και οι μηχανορράφοι !..

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Και μακράν τής έξουσίας
και μακράν τού μεγαλείου,
και μακράν τής πανδαισίας
τής έδδόμης 'Απριλίου
δέν μ' άφίνουν οι προδότες.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Θεκέλ... Φαρές... Κονσπιρατέρ... μακράν μου, σκύλοι, μούργοι,
και τών εφέδρων φάσκελα και βουλευτí κακούργοι.

Κονσπιρατέρ... Κονσπιρατέρ... ώ ! πού νά σταματήσω ;...

κι' ο Τράκας με τήν κλάρα του μου ρίχνει 'άπ' όπίσω...

'Ιδού με ξίφος κοπτερόν κι' ο προσφιλής Λεβίδης,

κι' ο Παπαμυχαλόπουλος και ο Σιβιτανίδης.

Ούς έθρεψα κι' επάχυνα διά ζωής άνέτου

έκίνησαν τήν πτέρναν των κατά τού ευργέτου,

κι' ο Ράλλης κι' ο Ζυγομαλάς μετá μεγάλης λύσσης

περί τών όπισθίων μου άρχίζουν συζητήσεις.

Και μακράν τής έξουσίας
και μακράν τού μεγαλείου,
και μακράν τής πανδαισίας
τής έδδόμης 'Απριλίου
δέν μ' άφίνουν οι προδότες.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Κι' έν τή μέσφ τών πολέμων
κι' έν τή μέσφ τής ειρήνης,
κι' έν τή μέσφ τών άνέμων
κι' έν τή μέσφ τής γαλήνης
με κτυπούν οι συνωμότης.

Τὸ ἄρθρον τῆς Πρωΐας,
μεγάλης σημασίας.

Χθὲς ἦτον ἡ τῶν βουλευτῶν ἐσχάτη συνεδρία,
ἀλλ' ὅμως πρὶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀναχωρήσουν, τότε
μὲ πρόσωπα αἰμοχαρῆ, κατάξηρα καὶ κρύα
'στὸ μέσον ἐπεφάνησαν καὶ νέοι συνωμόται.

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν ἐπτὰ πρὸς τὰς οὐκὼ Μαῖου
ἐξήντα τόσοι βουλευταὶ τοῦ πρῶην Ὑπουργείου
τὰς τάξεις ἐγκατέλειψαν τῆς πλειονοψηφίας,
καὶ τοῦτο ἦτο σχέδιον τῆς μηχανορραφίας,
ἦνπερ μιᾷ τῶν ἡμερῶν τοῦ τέως Ἀπριλίου
κατήγγειλε πρὸς τὸν λαὸν τοῦ ὄλου βασιλείου
ὁ ἄλλοτε Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους Δεληγιάννης...
Γνωστὰ τοῖς πᾶσι ἐγέναν τὰ ἔργα τῆς πλεκτάνης,
πλὴν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς φρενήρεις συνωμόται
ὕπηρξαν ἄνδρες βουλευταὶ καὶ Ἀδελφικοὶ προδότες.

Ἐκ τούτων μόνον τέσσαρας ἐξήμεσε ὁ Ἄδης,
εἰσὶ δ' ὁ Σωτηρόπουλος καὶ ὁ Ἀθανασιάδης,
ὁ κύριος Χατζόπουλος ὁ ἐξ Εὐρυτανίας,
καὶ ὁ Ράλλης ὁ ἐξ Ἀττικῆς, ἀνάπλεως μανίας.
Ἐνδέχεται εἰς τὸ κρυπτόν νὰ εἶν' ἀκόμη καὶ ἄλλοι,
πλὴν χθὲς δὲν ἀπετόλμησε κανένας νὰ προβάλῃ
τίς οἶδεν ὅμως ὁ καιρὸς ἂν δὲν ἀποκαλύψῃ
καὶ τούτους τοὺς ἐν τῇ κρυπτῇ ἐν συνειδότος τύψει.

Τίς οἶδεν ἂν φανερωθῇ καὶ ὁ Δούνης συνωμότης,
ἢ ἄλλος τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν μας θιασώτης,
καὶ ὁ Τράκας καὶ ὁ Μπούτουνας καὶ ὁ Σαλισβουρίας,
καὶ ὁ νῦν καὶ ὁ πρῶην βασιλεὺς τῆς φίλης Βαυαρίας.

Τὰ μέλη ταῦτα τῆς φρικτῆς αὐτῆς συνωμοσίας,
ὁπόταν ἀπεσύρθημεν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας,
ἐνόμισαν πῶς εἰμποροῦν διάδοχοι νὰ γίνουν
καὶ ἂνθ' ἡμῶν δικτάτορες ἐπὶ πολὺ νὰ μείνουν.
Ἀλλ' ὅμως ἔχασαν καὶ αὐτὴν τὴν φαεινὴν ἐλπίδα,
καὶ τότε πλέον ἔστησαν τὴν καθ' ἡμῶν παγίδα,
καὶ μὲ πλεκτάνας φοβεράς καὶ μηχανορραφίας
ἐξήγειραν τοὺς βουλευτάς τῆς πλειονοψηφίας,

καὶ ἀνέδειξαν πρωθυπουργὸν τὸν ἄλλον συνωμότην
Τρικούπην τὸν παγκράκιστον, τὸν καὶ Ἰσκαριώτην.

Οἱ συνωμόται οὗτοι χθὲς κοντὰ πρὸς τὸ ἐσπέρας
καθ' ἣν στιγμὴν ἐδίδετο εἰς τοὺς ἀγῶνας πέρας
καὶ ἀπουσίαζον πολλοὶ τοῦ Δεληγιάννη φίλοι,
μὲ δηλητήριον δὲξ' ὅτ' αὐτὰ φλύαρά των χεῖλη
ἐπὶ τὸ βῆμα ἔστησαν ἀλληλοδιαδόχως,
καὶ καθ' ἡμῶν τὰ βέλη των ἐτόξευσαν ἀστόχως.

Ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν κατέλαβε τὸ βῆμα,
ἀλλ' ἔπεσεν ὡσεὶ νεκρὸς καὶ ἄπνους παραχρῆμα
Ἀνέστη καὶ ὁ δευτερός καὶ ὁ τέταρτος καὶ ὁ τρίτος
ἀλλὰ ἐκεραυνώθησαν καὶ αὐτοὶ ἀναντιρρήτως.
Ὅταν δὲ τέλος ἡ βουλὴ τοῦ ἔθνους διελύθη
καὶ ἐξήρχοντο περίλυπα τῶν βουλευτῶν τὰ πλῆθη,
ἐκ τῶν παρόντων φίλων μας ὠργίσθησαν οἱ ἄλλοι
καὶ ὁ Ράλλης ἀνεχώρησε καὶ ἔπου φύγῃ φῶν.
Ἀλλ' ὅμως δὲν κατώρθωσε αὐτοὺς νὰ διαλύθῃ
καὶ ὁ κύριος Χατζόπουλος, καὶ ὁλίγου δεινὸν νὰ πᾶν
ὅ,τι κακὸν δὲν ἐπαθὴν ἀκόμη μέχρι τοῦδε
οἱ τόσοι ἀποτρόπαοι προδότες καὶ Ἰουδαί,
ἂν μερικοὶ ψυχρότεροι πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
τὴν μῆνιν δὲν ἀνέστελαν τῶν κακῶς θερμότερων.

Ἀπέτυχεν ἡ ἐνεδρα, καὶ οἱ συνωμόται οὗτοι,
Ἰππῖται τε καὶ Ἰππαρχοί, Ἀρμόδιοι καὶ Βροῦτοι
οὐδέν τι ἄλλο ἱσχυσαν κακὸν νὰ κατορθώσουν,
εἰμὴ δικαίωμα ἡμῖν ἀπόλυτον νὰ δώσουν
νὰ καταγγείλωμεν αὐτάς τὰς μουσάρδας των παρῶν
'στῆς Ἀντιπολιτεύσεως τὰς μιανθείσας τάξεις
καθὼς καὶ εἰς τὴν συνεδίῳσιν συμπάντων τῶν
προτοῦ ἀκόμη φύγωμεν ἀναύλως εἰς τὴν Τῆνον.

Ὁ γδὴ τρέχοντος μηνός . . . ὁ Θῆτα Δεληγιάννης
καὶ ἀντ' αὐτοῦ . . .

Ὁ Φασουλῆς, ὁ πρῶτος

Τοῦ Φαλήρου ἑορτῇ
ἐν μεγάλῃ τελετῇ.

Πῶ! πῶ! τί ἔχει αὐριον 'στὸ Φάληρον νὰ γίνῃ!
αὐτὸ τὸ πανηγύρι μας 'στὰ χρονικά θὰ μείνῃ.
Εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσης,
ὁ δὲ λαὸς τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ τῆς πρωτευούσης
θὰ τρέξῃ ὅλος σύσσωμος ἐκεῖ νὰ ἑορτάσῃ,
καὶ ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του μὰ τὸ σταυρὸ θὰ χάσῃ.

Τί θέατρα, τί μουσικαῖς, τί ἄνδρες, τί κυρίαίς,
καὶ τί πυροτεχνήματα καὶ ἄλλαις ἱστορίαις!
Τί θέαμα φανταστικόν, πρωτοφανές, ποικίλον,
τί θόρυβος, τί σύγχυσις καὶ σπρώξιμο τῶν φύλων,
τί ψαλμωδίαίς, τί χοροί, τί δράματα, τί κρότος,
καὶ εἰς ὅλα τὰλλα ὕστερα θὰ ἐβγῇ καὶ ἕνας λῶτος.

Θὰ καταστράψῃ ἀπὸ φῶς ἡ ὅλη παραλία
καὶ ἀπὸ βάρκαις θ' ἀκουσθῇ ἀγγέλων συνάλεια
ποῦ θὰ θαρρῇ καθένας σὰς 'στὴ Βενετία πῶς εἶναι
καὶ μὴ στιγμὴ θὰ ξεχασθοῦν αἱ προσφιλεῖς Ἀἴθρες
καὶ 'στῶν κυμάτων τοὺς ἀφροὺς θὰ τρέχουν διαπύλαι
καὶ τέλος εἶναι κίνδυνος πολλῶν νὰ στρέψουν πᾶν.

Καὶ ὅλο τοῦτο τὸ κακὸ θὰ γίν' ὑπὲρ ἐκείνων
ποῦ ἔπεσαν μαχόμενοι 'στὰς μάχας τῶν συνόρων
πρὸς τοὺς ὁποίους βέβαια πᾶς τις ἐκ τῶν Ἑλλήνων
ὀφείλει καὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης φέρει.
Πῶ! πῶ! τί ἔχει αὐριον 'στὸ Φάληρον νὰ γίνῃ!
αὐτὸ τὸ πανηγύρι μας 'στὰ χρονικά θὰ μείνῃ.

Π.—Μὰ